

hedskasser, bliver efter begge Forslag i det væsentlige det samme. Derfor er der ogsaa, for saa vidt man iøvrigt vil ind paa en Forhandling, som kunde føre til Overenskomst om den hele Sag, Mulighed for eventuelt ved kommende Forhandling at naa til en Overenskomst paa dette Punkt.

Til § 18 er der under Nr. 33 af begge Mindretal stillet et Ændringsforslag, og dets første Del vilde jeg i og for sig kunne tiltræde. Jeg tror, det er en praktisk og for Kasserne tjenlig Ordning, at man faar Ordene: „Arbejdsløsheds Indtræden“ ud af denne Paragrafs 4de Stykke. Men derimod finder jeg ikke, der er Anledning til at ændre de i samme Stykke nævnte 10 Maaneder — nemlig det Tidsrum, hvori den arbejdsløse i de forud for Arbejdsløsheds Indtræden gaaende 2 Aar skal have haft Arbejde — til 8 Maaneder. Det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen udtalte, at for det første kunde han ikke finde det billigt at blive staaende ved det Antal Maaneder, som har været gældende paa dette Punkt gennem en lang Aarrække; men saa føjede det ærede Medlem til: der var ogsaa andre Grunde. Jeg ved ikke, hvilke disse andre Grunde er, men det vil det ærede Medlem maaske kunne oplyse.

Ved Ændringsforslag Nr. 36 foreslaar det socialdemokratiske Mindretal, at der skal kunne ydes Understøttelse til arbejdsløse Medlemmer af Kasserne, hvis ugentlige Arbejdstid er nedsat. Et saadant Forslag findes ogsaa i selve Lovforslaget. Men medens dette i § 20, Stykke 8, foreslaar, at der kan ydes Understøttelse for ledige Dage udover 2 Dage om Ugen, naar indskrænket Arbejdstid etableres, saa ønsker man ved det socialdemokratiske Forslag at sikre Understøttelse for hele den ledige Tid, naar denne er mindst en Uge ad Gangen; og derved vil man efter min Opfattelse sikre sig mod nedsat Arbejdstid uden Understøttelse, da man jo har Erfaring for, at Arbejderne, for saa vidt en saadan Bestemmelse knæsesættes, altid vil søge Forholdene ordnet saaledes, at der arbejdes en Uge, og at man derefter gaar ledig en Uge, for at man saa kan faa Understøttelse udbetalt for hele den Uge, i hvilken man gaar ledig. Derigennem tror jeg, der sættes Bom for en Modvirkning af Arbejdsledigheden ved Etablering af indskrænket Arbejdstid, og jeg kan derfor ikke give Tilslutning til den Tendens, der er udtrykt gennem dette Forslag. Det samme gælder det af Mindretallet stillede Ændringsforslag Nr. 37 til § 20.

Heller ikke Ændringsforslaget under Nr. 38, som gaar ud paa en Erstatning for

Stykke 2 i § 20, kan jeg tiltræde. Dette Ændringsforslag er nemlig formet saaledes, at det kun drejer sig om anvist Arbejde, og dette understreges yderligere derved, at der i Ændringsforslaget henvises til Punkt 7 i § 20, og at Henvisningen i Lovforslaget til Punkt 3 § 20 er fjernet, saaledes at man kun fjerner Mulighed for Ret til Vægning, naar den tilbudte Løn ikke er Maksimum, for det Tilfælde, at den vedkommende nægter at overtage et anvist Arbejde, medens han vel kan vægre sig i saadanne Tilfælde, hvor Lønændringen sker f. Eks. ved Overgang fra eet Arbejde til et andet indenfor den samme Arbejdsplads. Jeg maa endvidere mod dette Ændringsforslag udtale, at det i Virkeligheden umuliggør, at Lønnen paa en Arbejdsplads eller i en Egn for et vist Arbejde kan gaa ned under den Maksimumsløn, som forskellige Arbejdere muligt indenfor denne Virksomhed eller paa den Egn maatte faa for saadant Arbejde. Dette Forslag dækker derfor ikke den Definition af det i Lovforslaget anvendte Ord Mindsteløn, som jeg gav ved første Behandling.

Jeg glæder mig over, at det radikale Venstre ved Ændringsforslag Nr. 43 giver Udtryk for Ønsket om en skærpet Kontrol. Partiet foreslaar her, at denne Kontrol eventuelt skal kunne udvides til to Gange daglig. Hvis nu Lovforslaget paa dets videre Vej gennem Rigsdagen skulde blive formet saaledes, at man i det væsentlige vendte tilbage til de Kontrolbestemmelser, som Lovforslaget ved dets Forelæggelse indeholdt, saa vilde jeg ikke have noget som helst at indvende mod Gennemførelsen af dette Ændringsforslag Nr. 43, i hvert Fald hvad det første Stykke angaar. Indholdet af det andet Stykke i dette Ændringsforslag ser jeg noget anderledes paa, men ogsaa om dette vilde man vel kunne komme overens, for saa vidt, som sagt, saadanne Ændringer maatte ske i Forslaget under de fortsatte Overvejelser af det her paa Rigsdagen. Men paa det nærværende Tidspunkt maa jeg fraraade, at dette Ændringsforslag vedtages.

Det socialdemokratiske Mindretal foreslaar, at det Rigsdagsudvalg, som skal bistaa Indenrigsministeren ved Afgørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt ekstraordinær Arbejdsløshed maa siges at være til Stede, skal erstattes med en Institution, som betegnes Arbejdsløshedskommissionen. Jeg kan ikke give den Tanke, der er udtrykt gennem dette Ændringsforslag, min Tilslutning. Jeg mener afgjort, at Rigsdagen maa være den Institution, som sammen med Ministeren